

De vergeten engel

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartement verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1 – De Lege Regel

De Grote Bibliotheek lag aan de rand van het hemelse rijk, waar de wolken zich uitstrekten tot voorbij de horizon en het licht van de Eeuwige Troon zelfs de verste galerijen bereikte.

Lucien hield van die stilte.

Waar andere aartsengelen hun dagen vulden met raadvergaderingen, legers of het waken over de schepping, bracht hij de zijne tussen boeken door.

Duizenden jaren waren verstreken sinds hij voor het eerst door deze Zalen had gewandeld, maar de aanblik van eindeloze rijen manuscripten verveelde hem nooit.

Elke boekrol, elke kroniek en elk vergeeld perkament bevatte een stukje van het verhaal van de schepping.

En Lucien kende ze bijna allemaal.

Zijn vingers gleden langs de ruggen van oude banden terwijl hij door een van de hoogste galerijen liep. Boven hem zweefden lichtbollen tussen gewelfde plafonds van wit steen. Hun zachte gloed weerspiegelde op de gouden letters die op de boeken waren aangebracht.

Het was een rustige dag.

Zoals bijna elke dag.

Aan het einde van de galerij stond een lessenaar waarop een stapel manuscripten lag te wachten. Een verzoek van Raphaël. Enkele oude geschriften moesten worden gecontroleerd voordat ze naar de archieven terugkeerden.

Routinewerk.

Lucien ging zitten en sloeg het bovenste manuscript open.

Eeuwen vervaagden terwijl hij las.

Namen van koningen die allang vergeten waren. Beschrijvingen van sterrenstelsels die inmiddels niet meer bestonden. Verslagen van de eerste eeuwen na de schepping.

Hij werkte langzaam en nauwkeurig.

Zoals altijd.

Pas toen hij het vierde manuscript bereikte, fronste hij zijn wenkbrauwen.

Het perkament voelde vreemd aan.

Ouder.

Brozer.

Voorzichtig sloeg hij een bladzijde om.

Toen nog een.

En nog een.

Zijn blik bleef hangen.

Een zin midden op de pagina trok zijn aandacht.

"De zes aartsengelen knielden voor de Troon en ontvingen de eerste woorden van de Schepper."

Lucien las de regel opnieuw.

Niets bijzonders.

Tenminste, dat dacht hij eerst.

Zijn ogen gleden naar beneden.

Daar stokte zijn adem.

Onder de zin bevond zich een lege ruimte.

Niet zomaar een wit stuk perkament.

Een regel.

Precies groot genoeg voor een naam.

Hij boog zich dichterbij het manuscript toe.

Het perkament was onbeschadigd.

Geen scheuren.

Geen inktvlekken.

Geen sporen van verwijdering.

En toch voelde het alsof er iets ontbrak.

Alsof de schrijver een naam had genoteerd die er nu niet meer stond.

Lucien streek met zijn vingers over het oppervlak.

Glad.

Volkomen intact.

Hij sloeg de bladzijde om.

Niets.

Terug.

Nogmaals.

Zijn blik bleef rusten op die vreemde leegte.

Een gevoel van ongemak kroop langzaam door hem heen.

Dat beviel hem niet.

Engelen voelden zelden twijfel. Zeker niet over zaken die duizenden jaren geleden waren vastgelegd.

Toch bleef de regel hem storen.

Waarom was daar ruimte gelaten?

Waarom precies daar?

Zijn blik ging terug naar de tekst.

"De zes aartsengelen knielden voor de Troon..."

Opnieuw keek hij naar de lege regel.

Voor het eerst sinds lange tijd voelde de bibliotheek anders aan.

Groter.

Stiller.

Alsof de schaduwen tussen de boekenkasten iets verborgen hielden.

Lucien sloot het manuscript niet.

In plaats daarvan bleef hij zitten.

Starend naar één enkele lege regel.

En hoe langer hij keek, hoe sterker het gevoel werd dat die leegte geen vergissing was.

Maar een geheim.

Een geheim dat al duizenden jaren verborgen lag.

Wachtend tot iemand het eindelijk zou opmerken.

Hoofdstuk 2 – Opzettelijk

Lucien bleef nog lange tijd zitten.

Het manuscript lag open voor hem op de lessenaar, onaangeroerd, terwijl zijn blik telkens terugkeerde naar dezelfde plek.

De lege regel.

Hoe langer hij ernaar keek, hoe minder hij geloofde dat het toeval was.

In de Grote Bibliotheek bestond geen toeval.

Iedere letter die ooit was geschreven, ieder verslag van een gebeurtenis, iedere kroniek van de schepping was gecontroleerd, gekopieerd en bewaard door generaties hemelse schriftgeleerden. Fouten kwamen voor. Een vergeten woord, een ontbrekende datum, een beschadigde bladzijde.

Maar dit was anders.

Dit voelde opzettelijk.

Langzaam sloot hij het manuscript.

Zijn stoel schoof achteruit over de marmeren vloer.

De stilte van de galerij leek plotseling zwaarder dan voorheen.

Hij keek om zich heen.

Rijen boeken verdwenen in de verte. Duizenden jaren aan kennis lagen om hem heen opgeslagen.

Als ergens een antwoord bestond, dan was het hier.

Hij pakte het manuscript op en liep naar een van de grote catalogustafels.

Boven het oppervlak zweefde een bol van licht. Zodra Lucien zijn hand erboven hield, verschenen tientallen gouden symbolen.

De catalogus van de schepping.

Vrijwel ieder geschrift dat ooit was geschreven, stond erin geregistreerd.

"De Eerste Knieling," mompelde hij.

De symbolen begonnen te bewegen.

Titels verschenen. Kronieken. Getuigenissen. Oude verslagen.

Lucien noteerde er enkele en verdween tussen de galerijen.

Uren verstreken.

Misschien dagen.

In de Hemel maakte dat nauwelijks verschil.

Boek na boek ging door zijn handen.

Verslag na verslag.

Steeds opnieuw kwam hij dezelfde gebeurtenis tegen.

De eerste bijeenkomst voor de Troon.

Het moment waarop de aartsengelen hun taak ontvingen.

En steeds weer las hij dezelfde woorden.

"De zes aartsengelen..."

"De zes dienaren..."

"De zes uitverkorenen..."

Nooit vijf.

Nooit zeven.

Altijd zes.

Toch bleef er iets wringen.

Niet in de teksten.

In de manier waarop ze geschreven waren.

Als of verschillende schrijvers duizenden jaren lang exact dezelfde formulering hadden gebruikt.

Geen afwijkingen. Geen alternatieve versies. Geen discussie. Niets.

Dat alleen al was vreemd. Geschiedenis was rommelig.

Zelfs engelen herinnerden zich gebeurtenissen soms anders.

Maar hier leek alles... gladgestreken. Als of iemand alle scherpe randen had weggepoetst.

Lucien sloeg een nieuwe kroniek open. Zijn ogen gleden over de pagina.
Halverwege

verstijfde hij. Daar was het weer. Niet een lege regel ditmaal. Maar iets anders.

Een onderbreking. Een zin eindigde abrupt. Daarna begon de volgende alinea.

Op het eerste gezicht leek er niets mis mee.

Toch klopte het ritme van de tekst niet. Als of een volledige passage ontbrak.

Zijn hart begon sneller te slaan. Hij pakte er nog een boek bij. En nog een.

Nu zocht hij niet meer naar antwoorden. Hij zocht naar patronen. En

langzaam begon hij ze te zien. Kleine onregelmatigheden. Lege ruimtes.

Vreemde onderbrekingen. Zinnen die nergens naartoe leken te leiden. Los

van elkaar betekenden ze niets. Maar samen... Samen vormden ze iets.

Alsof een onzichtbare hand door duizenden jaren geschiedenis was gegaan en overal hetzelfde spoor had achtergelaten.

Lucien leunde achterover.

Voor het eerst voelde hij een rilling langs zijn rug trekken. Wie zou zoiets kunnen doen?

Niet een gewone schriftgeleerde. Niet een archivaris.

Zelfs een aartsengel zou eeuwen nodig hebben om zoveel geschriften aan te passen.

Zijn blik dwaalde naar de hoge ramen van de bibliotheek.

Buiten straalde het eeuwige licht onveranderd over de wolkenzee.

Alles zag eruit zoals altijd.

Maar diep vanbinnen begon een ongemakkelijke gedachte wortel te schieten.

Wat als de geschiedenis die hij zijn hele bestaan had bestudeerd niet volledig was?

Wat als iemand iets had verwijderd?

Niet één boek.

Niet tien.

Maar uit alle boeken.

Langzaam sloot hij zijn ogen.

Er waren slechts weinig wezens in de schepping die toegang hadden tot ieder archief van de Hemel.

Nog minder die de macht bezaten om geschiedenis zelf te herschrijven.

Toen hij zijn ogen weer opende, had hij een besluit genomen.

Hij zou de archieven verlaten. De openbare galerijen hadden hem gegeven wat ze konden geven. Vanaf nu moest hij dieper graven. Naar de afgesloten afdelingen. Naar de verzegelde collecties. Naar de boeken die al duizenden jaren door niemand meer waren geopend.

En voor het eerst sinds hij zich kon herinneren, voelde Lucien iets wat gevaarlijk dicht in de buurt kwam van angst.

Niet voor wat hij zou vinden, maar voor wat hij al had gevonden.

Want als iemand werkelijk een deel van de geschiedenis had uitgewist...

Dan was dat geheim belangrijk genoeg geweest om zelfs de Hemel erover te laten zwijgen.

Hoofdstuk 3 – De Verzegelde Vleugel

De Grote Bibliotheek sliep nooit.

Dat had ze ook niet nodig.

Terwijl werelden werden geboren en stierven, terwijl sterren ontstaken en uitdoofden, bleven haar Zalen bestaan. Stil. Onaangetast. Eeuwig.

Lucien kende iedere galerij, iedere trap en iedere verborgen doorgang.

Of dat had hij altijd gedacht.

Nu hij dieper zocht dan ooit tevoren, ontdekte hij hoe weinig hij werkelijk wist.

De verzegelde vleugel lag ver onder de openbare archieven. Diep onder de marmere hallen en de lichtgevende galerijen daalde een spiraaltrap af naar een deel van de bibliotheek waar nauwelijks nog iemand kwam.

Het licht werd zwakker naarmate hij verder afdaalde.

De lucht voelde koeler.

Zelfs de stilte was anders hier.

Zwaarder.

Alsof de boeken zelf hun adem inhielden.

Beneden eindigde de trap bij een massieve deur van wit goud.

Eeuwenoude symbolen waren in het oppervlak gegraveerd.

Lucien bleef staan.

Hij had deze deur eerder gezien.

Natuurlijk had hij haar gezien.

Iedere aartsengel kende haar bestaan.

Maar nog nooit had hij reden gehad om naar binnen te gaan.

Boven de boog stond een eenvoudige inscriptie.

Archief van de Eerste Eeuwen.

Alleen die woorden.

Hij legde zijn hand tegen het metaal. Meteen lichtten de symbolen op.

De deur herkende hem. Langzaam begon het goud te bewegen.

Met een diepe dreun weken de twee helften uiteen. Een donkere gang

verscheen. Lucien stapte naar binnen. Zijn voetstappen weerklonken zacht over de stenen vloer. Hier waren geen hoge ramen. Geen lichtbollen.

Alleen lange rijen gesloten archiefkasten die verdwenen in de schaduwen.

Eeuwen stof lagen op sommige oppervlakken.

Een ongewoon gezicht in de Hemel.

Hij liep verder. Zijn blik gleed langs titels die hij nog nooit had gezien.

Verlagen uit de eerste dagen van de schepping. Getuigenissen van de oudste engelen. Kronieken geschreven voordat de mensenwereld zelfs maar had bestaan. Zijn hart sloeg sneller.

Als er ergens antwoorden verborgen lagen, dan hier.

Na enige tijd bereikte hij een afgelegen nis. Een smalle tafel stond tegen de muur. Daarboven bevond zich een kast die afgesloten was met een zegel van puur licht. Lucien fronste. Dat was ongebruikelijk. Boeken werden bewaard. Niet opgesloten. Voorzichtig raakte hij het zegel aan. Even gebeurde er niets. Toen loste het licht geruisloos op. De kast ging open.

Binnen lag slechts één boek.

Oud.

Ouder dan vrijwel alles wat hij ooit had gezien.

De omslag was gemaakt van donker materiaal dat hij niet onmiddellijk herkende.

Er stond geen titel op. Geen auteur. Geen markering.

Alsof het boek niet gevonden wilde worden.

Langzaam pakte hij het op.

Een vreemde spanning trok door zijn vingers.

Alsof het boek wist dat het werd aangeraakt.

Lucien bracht het naar de tafel en sloeg het voorzichtig open.

De eerste pagina was leeg.

De tweede ook.

Pas op de derde stond tekst.

Zijn ogen gleden over de regels.

Na enkele seconden verstarde hij.

Niet vanwege wat er geschreven stond.

Vanwege de hand waarmee het was geschreven.

Hij kende dat handschrift.

Onmogelijk goed.

Zijn eigen handschrift.

Lucien staarde naar de pagina.
De letters waren exact zoals hij ze zelf schreef.
De vorm. De lijnen. De kleine afwijkingen.
Zelfs de manier waarop bepaalde symbolen licht naar rechts hielden.
Het was onmogelijk.
Hij wist zeker dat hij dit boek nooit eerder had gezien.
Toch lag zijn eigen schrift voor hem.
Zijn adem stokte.
Voorzichtig bladerde hij verder.
Pagina na pagina verscheen dezelfde hand.
Zijn hand.
Maar hij herinnerde zich niets van het schrijven ervan.
Geen enkele regel.
Geen enkele bladzijde.
Niets.
Voor het eerst voelde hij echte onrust.
Niet het ongemak dat hem de afgelopen dagen had achtervolgd.
Dit was iets anders.
Iets diepers.
Hij sloeg opnieuw een pagina om.
Toen zag hij een datum.
Een datum van vóór de stichting van de hemelse orden.
Van vóór de bouw van de Grote Bibliotheek.
Van vóór vrijwel alles wat officieel bekend was over de eerste eeuwen.
Dat kon niet.
Niemand van de zes aartsengelen was toen al actief geweest.
Volgens de geschiedenis bestonden ze nog niet eens.
Zijn blik bleef rusten op de vergeelde inkt.
Langzaam groeide een ijskoud besef in hem.
De fout zat misschien niet in dit boek.
Misschien zat de fout in alles wat daarna was geschreven.
Boven hem kraakte ergens een balk.
Een zacht geluid.

Bijna onhoorbaar.

Lucien keek op.

De archiefhal was leeg.

Toch kreeg hij plotseling het gevoel dat hij niet langer alleen was.

Als of iemand hem gadesloeg vanuit de schaduwen tussen de kasten.

Het gevoel verdween even snel als het gekomen was.

Maar het liet een spoor achter.

Hij sloot het boek niet.

Zijn blik gleed opnieuw naar de eerste regels.

En voor het eerst zag hij iets wat hem eerder was ontgaan.

Onderaan de pagina stond een naam.

Een naam die haastig was doorgestreept.

Als of iemand haar had willen verbergen.

Maar niet volledig had durven verwijderen.

Lucien boog zich dichterbij het perkament.

De inkt was vervaagd.

De letters nauwelijks leesbaar.

Toch kon hij ze onderscheiden.

Letter voor letter.

Zijn hart sloeg één keer hard tegen zijn borst.

Toen nog eens.

Want wat daar stond, was geen onbekende naam.

Het was een naam die hij kende.

Een naam die volgens alle geschriften nooit had bestaan.

Aureon.

Hoofdstuk 4 – De Naam die Niet Mocht Bestaan

Lucien bleef roerloos naar de doorgestreepte naam kijken.

Aureon.

De letters waren vervaagd door de tijd, maar onmiskenbaar aanwezig.

Hij sprak de naam zacht uit.

"Au...reon."

De klank voelde vreemd in zijn mond.

Vertrouwd.

En toch volkomen onbekend.

Hij sloot zijn ogen en probeerde zich te herinneren waar hij die naam eerder had gehoord.

Een vergadering misschien.

Een oude kroniek.

Een gesprek uit een ver verleden.

Maar hoe langer hij zocht, hoe leger zijn herinneringen werden.

Niets.

Als of zijn gedachten telkens tegen een onzichtbare muur botsten.

Hij kende de naam.

Daar was hij zeker van.

Alleen wist hij niet waarom.

Langzaam liet hij zijn blik weer over het boek glijden.

Misschien lag het antwoord niet in zijn geheugen.

Misschien lag het antwoord hier.

Voorzichtig sloeg hij de volgende bladzijde om.

En begon te lezen.

In het begin leek het slechts een verslag van de vroegste dagen van de schepping.

De geboorte van sterren.

De vorming van de eerste rijken.

De scheiding tussen licht en duisternis.

Maar naarmate hij verder kwam, veranderde de toon.

Nieuwe namen verschenen.

Bekende namen.

Michaël.

Raphaël.

Uriel.

Azrael.

Seraphiel.

En zijn eigen naam.

Lucien.

Zes namen.

Precies zoals de geschiedenis altijd had verteld.

Toch bleef hij lezen.

Verder.

Dieper.

Totdat hij plotseling verstijfde.

Daar stond het.

Een zevende naam.

Niet doorgestreept.

Niet verborgen.

Geschreven alsof zijn bestaan net zo vanzelfsprekend was als dat van de anderen.

Aureon.

Lucien voelde een koude rilling door zich heen trekken.

Zijn ogen schoten terug naar het begin van de alinea.

Hij las de passage opnieuw.

En opnieuw.

Er viel een stilte over de archiefhal.

Een stilte die dieper voelde dan de ruimte zelf.

Volgens het boek waren er nooit zes aartsengelen geweest.

Er waren er zeven geweest.

Zeven broeders.

Zeven dienaren van de Troon.

Zeven stemmen die de eerste woorden van de Schepper hadden ontvangen.

Zijn ademhaling werd langzaam zwaarder.
Dit kon niet.
Het mocht niet.
Alles wat hij wist, alles wat hem ooit was geleerd, sprak dit tegen.
Toch lag het hier.
Geschreven in zijn eigen handschrift.
Hij sloeg de volgende pagina om.
Toen gebeurde het.
Eerst was het slechts een flits.
Een beeld.
Zo kort dat hij dacht dat hij het zich verbeeldde.
Een enorme zaal.
Zeven figuren rondom een zee van licht.
Daarna was het weer weg.
Lucien knipperde.
Zijn hart bonsde.
Langzaam bracht hij een hand naar zijn slaap.
Nog een herinnering volgde.
Deze keer sterker.
Hij hoorde gelach.
Niet het gelach van een onbekende.
Het gelach van iemand die hij kende.
Iemand die hij ooit dierbaar had gevonden.
Een stem.
Warm.
Zelfverzekerd.
Levendig.
De stem sprak zijn naam.
"Lucien."
Zijn vingers verkrampde zich rond de rand van het boek.
De herinnering verdween weer.
Maar de leegte die ze achterliet was nog erger.
Want nu wist hij zeker dat er iets was afgenomen.